

LBRIS | We know
VI KE EL AN D books

LUAT PRIN

SURPRINDERE

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2024

CAPITOLUL 1

Nora

— Cred că-ți bați joc de mine..., am bombănit și m-am întors, strigând peste umăr. Ah, și mulțumesc că mi-ai lăsat nota de plată!

Barmanul s-a apropiat.

— Totul e în regulă, doamnă?

Am oftat.

— Da. Tipul pe care l-am întâlnit pe Tinder s-a dovedit a fi cu totul altfel decât mă așteptam.

O voce gravă s-a auzit din celălalt capăt al barului.

— Șocant. Poate ar trebui să cauți într-un loc ceva mai respectabil...

M-am uitat la el mijindu-mi ochii.

— *Poftim?*

Tipul a amestecat cuburile de gheață din pahar fără să-și ridice privirea.

— Care e problema? Ce s-a întâmplat? Nu arăta la fel de bine ca în poză? Trebuie să-i acorzi unui bărbat o marjă de eroare. Voi, femeile, sunteți experte în a ascunde lucruri. Dumnezeu știe că ne băgăm în pat cu o minunată cu părul lung, pielea bronzată perfect și buzele pline, iar dimineța ne trezim lângă o persoană pe care

nu o recunoaștem din cauza machiajului, extensiilor și tuturor porcăriilor pentru volum pe care le folosiți.

Serios?

— Poate dacă nu ai fi atât de nepoliticos și *te-ai uita* la persoana cu care vorbești, ai observa că eu nu port extensii de păr, folosesc foarte puțin machiaj și am forme *naturale* voluptuoase *exact* acolo unde trebuie.

Asta a părut să-i atragă atenția. Bărbatul și-a ridicat capul și mi-a analizat rapid fața înainte ca privirea să i se oprească pe decolteul meu. Mi-a dat ocazia să-l privesc mai bine. Chipul din spatele acelei atitudini nu era *deloc* așa cum m-aș fi așteptat. Bazându-mă pe cât de defensiv fusese în legătură cu aspectul celui cu care îmi dădusem întâlnire, m-am gândit că poate avea experiență în a dezamăgi femeile. Dar tipul ăsta cu siguranță nu dezamăgea pe nimeni. Era mai tânăr decât îi sugera vocea morocănoasă, avea părul șaten închis și i-ar fi prins bine o vizită la frizer. Totuși, mi-ar fi plăcut să-mi trec degetele prin părul lui dacă tipul de pe Tinder cu care aveam întâlnire ar fi fost *el*. Avea o bărbie masculină puternică, cu o barbă crescută de câteva zile, nas roman, piele bronzată și ochi verzi-albăstrui, înconjurați de cele mai dese gene negre pe care le văzusem vreodată.

Păcat că era în același timp și un *nesimțit*.

Atunci când, în sfârșit, ni s-au intersectat privirile, mi-am ridicat o sprânceană.

— Care dintre noi este cel superficial acum?

Buzele i-au tresărit.

— N-am spus că nu apreciez lucrurile frumoase. Doar că ar trebui să-i acorzi o șansă unui bărbat.

Am dat din cap.

— Nu că te-ar interesa, dar motivul pentru care tipul nu era ce mă așteptam a fost că avea o urmă de

IBDIS

We know
books

verighetă pe deget. Probabil și-a scos-o cu două secunde înainte să intre. Nu avea legătură cu aspectul lui.

— Atunci, îmi cer scuze.

I-a făcut semn barmanului.

— Îi fac cinste cu următorul rând.

Am arătat spre paharul cu scotch scump băut pe jumătate de tipul de pe Tinder – fără să-mi lase niciun ban.

— Ce ar fi dacă ai plăti pentru ăsta?

A început să râdă.

— De acord.

Am sorbit din vin, încă supărată pe ticălosul cu care îmi pierdusem trei zile stând de vorbă. În cele din urmă, l-am apostrofat din nou pe Domnul Arogant.

— Hei, tu ce folosești?

— Cum adică?

— Ce aplicație de întâlniri? Ai spus că ar trebui să folosesc o aplicație de întâlniri mai respectabilă.

— Ah.

A ridicat din umeri.

— Nu folosesc niciuna.

— Căsătorit?

— Nu.

— Iubită?

— Nu.

— Atunci, ce faci... umbli prin supermarket prefăcându-te că faci cumpărături?

— Cam așa ceva.

El a zâmbit complice.

— Tinder e preferata ta?

— Depinde ce caut.

— Și ce cauți în seara asta?

Am reflectat asupra întrebării. Hai să fim serioși, l-am găsit pe tipul de pe Tinder acum trei zile și ne-am întâlnit în barul din holul hotelului meu. Cred că era clar ce ne așteptam amândoi să se întâmple. Dar nu era vorba doar despre partea fizică – cel puțin în cazul meu.

— Să uit, am răspuns.

Masca de superioritate a tipului a părut să dispară puțin. Apoi i-a sunat telefonul și a răspuns.

— Spune-le că vin și eu în cinci minute, a spus el. Trebuie să ajung în cameră, unde am documentul și notițele.

Nu a mai spus nimic înainte să închidă și să facă semn cu bărbia spre barman.

— Trebuie să fug. Poți să-mi treci nota de plată pe cameră?

Barmanul a încuviințat din cap.

— Sigur că da.

— Camera două sute doisprezece.

Tipul arogant a scos un teanc de bani din buzunar. Aruncând câteva bancnote pe tejgheaua barului, a făcut semn spre mine.

— Pune și consumația ei pentru seara asta pe camera mea, te rog

— În regulă.

Mi-am ridicat paharul de vin.

— Păcat că trebuie să pleci. Poate că nu ești un nesuferit până la urmă.

Buzele i-au tresărit.

— Eu am convocat întâlnirea, așa că nu pot să lipsesc. Dar, cu siguranță, pierderea e a mea.

Am zâmbit.

— Cu siguranță...

Deși, atunci când l-am privit ridicându-se și mi-am dat seama că avea peste 1,82 m, iar cămașa îi venea *foarte*

bine pe corp, m-am întrebat dacă nu cumva pierderea era a mea. Cu toate acestea, el a dispărut cu un simplu semn din cap.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, i-am spus barmanului să-mi păstreze locul – deși eram singurul client din bar – și m-am dus la toaletă. Căscând în timp ce mă spălam pe mâini, m-am gândit că era timpul să închei seara. Dar atunci când m-am întors, un bărbat stătea pe scaunul de lângă al meu. Și nu orice bărbat, ci tipul arrogant, incredibil de atrăgător, de mai devreme.

M-am așezat pe locul meu, în dreptul căruia se afla un pahar proaspăt de vin.

– Cum a fost întâlnirea? am întrebat.

– Chiar îți pasă?

– Nu, dar eram politicoasă. Ceva ce ar trebui să încerci și tu din când în când.

M-am întors spre el și am încercat să ignor faptul că era și mai atrăgător de aproape. Niciodată nu am folosit cuvântul *arzători* pentru a descrie ochii cuiva, dar așa erau ai lui. *Ochi arzători de dormitor*. Și mirosea și foarte bine.

– Știi, doar pentru că ești atrăgător nu înseamnă că poți fi nepoliticos. Poate că asta funcționează pentru tine la supermarket, dar nu va funcționa cu mine.

El și-a ridicat o sprânceană.

– Crezi că sunt atrăgător?

Mi-am dat ochii peste cap.

– Ar fi trebuit să te concentrezi pe partea cu a fi nepoliticos. Se pare că tot ce ai auzit a fost că ești atrăgător.

– De aceea l-ai ales pe tipul de pe Tinder? Pentru că era politicos?

– Era drăguț, da. Era și amuzant și mă făcea să râd.

El și-a ridicat paharul.

— Dacă ai vrut drăguț și amuzant, te-ai ales cu un tip însurat care ți-a lăsat pe cap nota de plată. Poate ar trebui să încerci atrăgător și nepoliticos?

Am început să râd. Avea dreptate.

— Ai un nume? Sau preferi Domnul Arogant? Pentru că așa te-am botezat în gând.

Domnul Arogant și-a întins mâna.

— Beck.

Când mi-am pus mâna în a lui, a dus-o la buze și mi-a sărutat-o. Asta mi-a provocat un fior. Deși nu aveam de gând să-i spun.

— Așa se face la supermarket? Săruți mâna unei străine și o inviți acasă?

— Locuința mea e la cinci mii de kilometri.

— Ah. Deci nu încerci să-l înlocuiești pe tipul căruia i-am dat papucii mai devreme?

El a zâmbit cu subînțeleles.

— Dacă îi cauți activ un înlocuitor, eu *sunt* chiar aici. Dar aș vrea măcar să-ți știu numele înainte.

Am început să râd.

— Nora.

El a dat din cap.

— Îmi pare bine să te cunosc, Nora.

— Ce te aduce în mijlocul pustietății, Beck?

— Am venit să-mi văd familia. Tu?

— Sunt într-o excursie cu o prietenă. Suntem în trecere pentru câteva zile.

Telefonul lui Beck a vibrat pe tejgheaua barului. S-a aplecat să-l verifice și a dat din cap.

— Am plecat doar de jumătate de zi și la birou e haos.

— Nu răspunzi?

— Poate să aștepte până mâine.

— Cu ce te ocupi de ești atât de solicitat?

— Lucrez în domeniul fuziunilor și achizițiilor.

— Sună interesant, dar nu am idee ce înseamnă de

fapt.

— Depinde. Uneori, compania mea ajută companiile de aceeași mărime să fuzioneze și să devină un gigant. Alteori, ajutăm o companie puternică să preia una mai slabă.

— Compania mai mică vrea să fie preluată?

— Nu întotdeauna. Există tranzacții prietenoase și tranzacții ostile. Cea pentru care am primit apelurile din seara asta nu este o preluare prietenoasă.

A sorbit din băutură.

— Tu cu ce te ocupi?

— Fac albume de prezentare.

— Ca acele reviste groase cu fotografii de călătorie sau moda de-a lungul anilor sau cu altceva, pe care oamenii le lasă pe mese?

— Exact.

— Și ești autoare sau fotograf?

Am ridicat din umeri.

— Ambele, cred. Deși încă mi se pare incredibil că pot să fac bani din ceva atât de distractiv. Am studiat jurnalismul în speranța că voi deveni scriitoare. Fotografia a fost mereu un hobby, dar acum scriu textele și fac fotografiile pentru propriile cărți.

— Cum ai ajuns să faci asta?

— După facultate, am contactat un agent sperând să vând un roman de aventuri pe care îl scriam. Pe atunci, aveam un blog. Obişnuiam să fac fotografii cu oameni care trăiesc pe străzile din New York și sub

fiecare fotografie scriam o mică poveste despre persoana respectivă. Aveam un link spre blog în semnătura setată din e-mail. Agentă căreia i-am trimis capitolele nu a fost încântată de poveste, dar a observat link-ul către blogul meu și l-a verificat. M-a întrebat dacă aş fi fost interesată să creez un album de prezentare. Am fost de acord, și în următorii opt ani am creat douăzeci și cinci de albume despre oamenii care trăiesc pe străzi, în diferite orașe. Anul trecut am început o nouă colecție despre graffiti și artiștii care realizează graffiti, din diferite orașe.

— Pare mult mai distractiv decât fuziunile și achizițiile.

Am zâmbit.

— Sunt sigură că este. Mă consider foarte norocoasă din punct de vedere profesional. Câștig bine făcând ceva ce îmi place și călătoresc peste tot. În plus, am întâlnit oameni uimitori pe parcurs și donez un anumit procent din vânzarea de albume pentru a li se asigura locuințe celor care au nevoie.

Ochii lui Beck mi-au cercetat fața.

— Ce încerci să uiți, Nora?

Mi-a luat un moment să-mi dau seama la ce se referea. Asta îi spuseseam că încercasem să fac cu tipul de pe Tinder.

— Nu toată lumea vrea să uite realitatea din când în când?

— Poate.

Și-a frecat buza de jos.

— Dar de obicei este vorba despre ceva anume, o relație dificilă, un loc de muncă stresant, probleme financiare sau familiale.

Mi-am trecut degetul peste fundul paharului pe care se formase condens, în timp ce Beck îmi aștepta tăcut răspunsul. M-am întors spre el.

LEBIS

We know

— Vrei să știi de ce îmi place Tinder, și nu să întâlnesc oameni la supermarket sau în bar?

— De ce?

— Pentru că e ușor să găsec bărbați care se bucură să mă facă să uit, dar nu le pasă suficient încât să întrebe *de ce* tot ce vreau de la ei este să fac sex.

Beck și-a înclinat paharul spre mine înainte de a-l duce la buze.

— Am înțeles.

În timp ce bea, am observat ceasul masiv de pe încheietura lui – Audemars Piguet, nu Rolex. Am fost întotdeauna de părere că ceasul pe care îl poartă un bărbat spune multe despre el. Majoritatea bărbaților poartă un Rolex ca pe un simbol al statutului, arătând că își pot permite să cheltuie prețul unei mașini pentru a-și decora încheietura mâinii. Și sunt conștienți că și ceilalți știu asta, deoarece este unul dintre cele mai populare branduri de lux din lume. Pe de altă parte, Audemars Piguet nu este foarte cunoscut pentru o persoană care nu este pasionată de ceasuri și, în general, este mai scump. Majoritatea bărbaților poartă un Rolex pentru alții, dar un Audemars Piguet îl porți pentru tine însuși. Domnul Arogant a atins un nou nivel de apreciere în ceea ce mă privește.

Al doilea lucru pe care îl foloseam pentru a evalua un bărbat era băutura pe care o comanda. Paharul lui Beck era plin când m-am întors de la toaletă, așa că nu puteam fi sigură în privința celui lichid chihlimbariu. Presupun că era un fel de whisky.

— E scotch? am întrebat, arătând spre paharul lui.

El mi l-a întins.

— Whisky. Vrei să guști?

— Nu, dar sunt curioasă de care e.

Și-a înclinat capul.

— De ce?

— Nu știi. Am observat mereu că un anumit gen de bărbat comandă un anumit tip de băutură.

Ochii mi s-au îndreptat spre încheietura lui.

— Ceasurile pot spune multe despre o persoană, de asemenea.

— Așadar, ceasul meu și marca de whisky pe care îl beau te vor ajuta să-ți dai seama cine sunt?

Am ridicat din umeri.

— Poate.

El a terminat de băut ce avea în pahar și i-a făcut semn barmanului, care a venit imediat.

— Ce marcă ai zis că e asta? a întrebat el.

— Se numește Hillcrest Reserve. Este fabricat la vreo șaisprezece kilometri de aici, de un producător local, reprezentând deja a treia generație care se ocupă cu asta.

Beck și-a împins paharul pe tejgheaua barului.

— Mulțumesc. Mai vreau unul când ai timp.

După ce barmanul s-a îndepărtat, Beck s-a uitat spre mine.

— Se pare că se numește Hillcrest Reserve.

Mi-am încruntat sprâncenele.

— Nu știai asta când l-ai comandat?

El a clătinat din cap.

— Nu. Am întrebat dacă au vreun whisky local, produs în serie mică. Îmi place să încerc mâncăruri tradiționale și whisky local atunci când călătoresc. Locuiesc în Manhattan. Pot intra în orice bar și pot lua un Macallan de două-sute-de-dolari-înghițitura. Dar nu pot lua Hillcrest Reserve.

Am zâmbit.

— Îmi place asta.

— Dar pari surprinsă. Presupun că alegerile mele nu se potrivesc genului de bărbat care credeai că sunt.